

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΑΠΟ ΤΙΣ «ΣΤΡΟΦΕΣ»

(ΤΟΥ JEAN MOREAS)

Ποτέ μην πής: είνε ή ζωή χαρά και γιορτασιός. Έτσι μιλάει μιά άσπρη ψυχή και τιποτένια. Μ' ακόμα πιότερο μην πής: άτέλειωτος καύμος, γιατί θε νάσαι ο άσολμος που δέν θασάτ ήν έννοια. Γέλα καθώς ήν άνοιξή παλευόν τα κλαριά. Καί σαν τ' άγερή στέναξε και σαν τ' κόμα μύρου. Κάθε χαρά δοκίμασε και κάθε συμφορά. Κ' ύστερα πές: είμαι κι' έγώ ίσκιος ένός όνειρου! (Μετάρφ. ΛΕΑΝΤΡΟΥ Κ. ΠΑΛΑΜΑ)

ΑΠΟ ΤΟΝ «ΕΡΩΤΟΠΑΘΟ ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΗ»

(ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ)

Είχ'ένας άρχοντα τρείς κόρες. Μα έπρεπε ν' άρνηθ ήν έννα, κι' από τις τρείς ή πιό καλή, και ήταν ό πόνος της διπλόσ, που θολοτό δέν ένίνονταν. Μά τέλος είδε έναν Έγγλέζο, κι' από τούς δυό να παίρνει (φώς πανώρη, να μη θασκαθή! Κι' άλλαξε φύλλο τ' άίστημα (μπαρά

Πολύν καιρό έρωτας μ' έρωτα τόν πόλεμο είχανε θασάθει:— τ'ό δόσκαλό ν' άφήκη άνέρα (στο: τ'ό νιο μέσ' στην καρδιά να (σάξη;— Άλλοι στη δολια άρχοντοπού- (λα μας! να θάλη τ'όνα από τα δυό σε (πράξ;— δέν ήπναινε ή καρδιά της.

Μα έπρεπε ν' άρνηθ ήν έννα, και ήταν ό πόνος της διπλόσ, που θολοτό δέν ένίνονταν. Κι' από τούς δυό να παίρνει (φώς πανώρη, να μη θασκαθή! Κι' άλλαξε φύλλο τ' άίστημα (μπαρά ό πρόθυμος λεβεντιονός:— 'Όμει! τί νάκαίε ή καύμένη, 'Έτσι, με τ' άρώματα παλαιο (θοντας κέρδιε ή τέχνη τόν άγώνα και ήπρε την κοπέλα κ' έβγαγε με της σοφιας την άρραθόνα. Καί τώρα, νάνι!— ό διαβάσ (σμενός μας χαιρείται την καλή κοκόνα, και τ'ό τραγούδι μου σπαίταίε. (Μετάρφ. Ν. ΠΟΡΙΑΤΗ)

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

(ΤΟΥ ΔΑΝΟΥ HOSTZUP)

Είς τα θορεινά μας μέρη τ'α λουλούδια είνε σπάνια. Έχουνε χλωμό τ'ό χρώμα και τή μύρωδια σπαχή τ'ό λουλούδι σ' έμάς είνε ή γυναίκα ή ούράνια. Που πρόκόθει και άνθιζε μέσ' στο κλίμα τ'ό τραχύ. Αύτη μόνο άγαπούμε, όσο ή καρδιεσ γλυπούνε. Αύτη μόνο τραγουδούμε, όσο ή γλωσσέσ μας μπουρουνε. Γό μετάξι τ'όν μαλλιών της και τή χαρή τ'όν κορμιού της ηουσιική ηού; σ'ή φωνή της, σ'ή ματιά της φώς γλυκό. Εή φωτία μέσ' στην καρδιά της, τήν άγνότητα σ'ό νού της. Απ' τή μάνα της τά έχει όλα, δώρο μαγικό. «Ω γυναίκα, ό γυναίκα!» λέει ό Φρίτχιος με πόνου. Γαλανόφθαλμο ψέμμα που με δακρυστά μάτια. Γίς καρδιέσ μας μαγεύεισ και τις κάνεισ κομμάτια. Είσ' άφρόστηθο ψέμμα κι' έχεις ρόδινα χείλια. Κι' έχεις πίστι, που ζή σαν τ'ό χιονί τ' Άπριλη. Στην καρδιά σου ό δόλος κ' ή άπάτη φωλιάζει. Καί ό Φεύτικός όρκος απ' τή χείλη σου σ'άξεί!

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟ ΦΕΙΔΙ

(ΤΟΥ Ε. ΧΑΤΙΝΕ)

Ιούδες μικρή, πώς τα τραγούδια μου. Έίνε όλόπικρα, φαρμακωμένα, Μα τα φαρμάκια σ'ό τά έχουσε. Σ'τα στήθη μου τά άθιθωμένα. Ω! ναί, άλλθεια τά τραγούδια μου. Έίνε ύλοπικρα, φαρμακωμένα. 'Ατ' έγώ τόσα φειδια στην καρδουλα μου. Κ' απ' όλα μεγαλειότερο— Έόσνα!

ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ

(ΑΒΑΤΕ ΔΕ ΓΙΟΡΓΙ ΒΕΤΤΟΛΑ)

Είς την πόρτα μου ό Πλότος ό,τι άρχινασ τ'ό σκοτάδι, ήρθε, έγύπτισε ένα θράδυ:— 'Ανοιξέ μου! Είμ' έγώ!— Δέν μπορώ ν' άνοιξώ, τού (πα, Είνε ή φτώχεια μου μεγάλη και δέν έχω θεσί έλλη, για νά κοιμηθής κι' έού. —'Ανοιξε, με συντροφειούμ Δύναμει και Μεγαλειού. (Μετάρφ. ΜΑΡΙΝΟΥ ΣΙΓΟΥΡΟΥ)

θέλεις! Δέν φοβούμαι τ'ό θανάτο!... Έγώ ζήρει πολύ και ή τ'ό τήν άνάπαισι. 'Αλλά, για να γιάτρευθ τ'ό παιδί σου, πρέπει έγώ ό ίδιος ν' άποθέσω σ'όν άώρωστο τ'ό χρυσάναθεύσ τ'ής ζωής».

—Λέγε, λοιπόν, τί θέλεις; ρώτησε με άγανακτιό ό αύτοκράτωρ. Θέλεις χρυσάφι και πολύτιμα πετράδια, θέλεις να σου δώσω τιμές και αξιώματα ή μήπως προτιμάς να σου χτίσω ένα παλάτι και να σου άσφαλίσω άνετα γεράματα;... Λέγε γρηγόρα!

—Μάταια είνε τ'ά πλούτη κι' ή τιμές! Τι να τ'ά κάνω, Ζώ μεσά σέ μιά σπηλιά και περιμένω τ'ό θάνατο. Μιά χούφτα ρυζί είνε ή τροφή μου και τ'ό κουστόλινο νερό τ'ής πηγής άρκεί για να σούση τή δίψα μου!

—Θά σου χτίσω τότε ένα λαμπρό ναό, όι ίερείς μου θα σε θυμιάζουν και θα ύμνούν τή δύναμή σου, και όι ύπηκόοι μου θα σε λατρεύουν σαν θεό...

Ο γέροντας κούνησε άρνητικά τ'ό κεφάλι του. —Οί ναοί χτίζονται για τήν λατρεία τ'όν θεών και κανείς θεός δέν μπορεί να παραβλήθ μαζί τους.

—Τότε τί θέλεις;... Τό μισό θασιλείό μου;... Τό παλάτι μου, τούς στρατιώτες μου... τ'ά ύπαρχόντά μου όλα!... φώναξε ό αύτοκράτωρ.

Μά ό γέροντας έξακολουθούσε να κούνη άρνητικά τ'ό κεφάλι...

Σαφνικά, τ'ό άρρωστο παιδί άναστéναξε θάβεια, τ'ά χείρια του συσπάσθησαν σέ μιά τελευταία άγωνία, τ'ό κεφάλι του έγειρε άπάνω σ'ό μαξιλάρι και δέν σάλεψε πείδι.

—Πέθανε!!! υβρίλασε ό αύτοκράτωρ κι' άμέσως πέταξε τ'ό σκήπτρο του μπροστά σ'ά πόδια τ'ού γέροντα. Πάρ' το, φώναξε,—άν ζητάς τ'ό ανώτατο αξίωμα που κατέχω!... Είνε άχρη στο για μένα, αφού δέν μπορέσα μ' όλη τή δύναμή μου, να σώσω τ'ό παιδί μου!

Καί λέγοντας τ'ά λόγια αυτά, με τ'ά μάτια πλημμυρισμένα δάκρυα, ό αύτοκράτωρ έπεσε γονατιστός κοντά σ'ό κρεβάτι τ'ού νεκρού και άκούμησε τ'ά χείλη του άπάνω σ'ό παγωμένο χέρι τ'ού παιδιού. Συγχρόνως όι φρουροί στρατιώτες γονάτισαν κι' αύτοί. Ο θόρυθος τ'όν ταμ-τάμ σταμάτησε μονομιάς και ά πόλυτη σιγή άπλώθηκε σ' όλη τή πόλι. Τότε ό γέροντας, που μονάχα αύτός είχε άπομείνει άθρόος, άπλωσε τ'ό χέρι του και ψιθυρίζοντας άκατανόητα λόγια, άκούμησε τ'ό χρυσάναθεύσ άπάνω σ'ά χείλη τ'ού παιδιού και στην καρδιά του. Καί τ'ό θαύμα έγινε! Η καρδιά άρχισε πάλι να χτυπά, τ'ά χείλη τ'ού παιδιού κοκκίνισαν, τά μαρμαρωμένα μέλη του έγασαν τή άκαμψία τους και τ'ό πρηγκηπόπουλο άνασηκάθηκε άπάνω σ'ό κρεβάτι του. 'Ερριξε ένα θλέμμα άπορίας σ'τους γονατισμένους στρατιώτες και σ'όν πατέρα του και κατόπι ρώτησε:

—Γιατί κλαίς, πατέρα; Δέν είνε ώρα, νομίζω να πάω να παίζω σ'όν κήπο;

—Παιδί μου! φώναξε ό πατέρας με τρέλλη χαρά. Τι θαύμα ήταν αυτό;

Κατόπι υυρίζοντας πρός τούς στρατιώτες, τούς προσάξε.

—Τρέξετε, ειδοποιήστε τήν αύτοκράτειρα! 'Αναγγείλατε σ'τη πόλι πός ό διάδοχος σάθηκε!... Νά φωταγωγηθ ή πόλις, κι' όι άπεσταλμένοι μου άς σκορπίσουν άφθονο χρυσάφι και ά σήμ'ι σ'ους δρόμους για τούς φτωχούς... Η καμπάνες να χτυπήσουν χαρμόσυνα και σ'ους ναούς να ψαλλούν δοξολογίες!... 'Όσο για σένα, σεβάσμιε γέροντα, από σήμερα θα κάθεται σ'α δεξιά μου άπάνω σ'ό θρόνο μου! 'Η έλαχιστή έπιθυμία σου θα είνε διαταγή για όλους...

—Τίποτε δέν μου χρειάζεται, άπάντησε ό γέροντας μ' ένα παράδοχο χαμόγελο. Θα έπιστρέψω σ'τη σπηλιά μου ώστού να φθάσ τ'ό τέλος μου... Ωστόσο πρέπει να σου πώ, πώς δέν είμαι έγώ που έώασα τ'ό παιδί σου! Σ'ό μόνος σου τ'ό έσωσεσ! 'Επρόσφερες σ'ους θεούς τ'ά δυό μόνα πράγματα που μπορούσαν να τούς συγκινήσουν: Γονάτισες μπροστά σ'τη θέλησή τους και έχουσε δάκρυα!... Ποτέ μη λησμονήσης πός ύψηλότερα από σένα ύπάρχει ό ύπερτάτος Άρχοντας, για τόν όποιο ένα δάκρυ ζυγίζει περισσότερο από τ'ό στρατό σου, από τούς θησαυρούς σου κι' απ' αυτό τ'ό στέμμα σου άκόμα!

—Σ' ευχαριστώ, πάτερ μου! ψιθύρισε ό αύτοκράτωρ, κλινόντας ταπεινά τ'ό κεφάλι του.

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΣΤΟΝ ΠΑΠΑ ΤΗΣ ΓΕΙΤΟΝΙΑΣ ΜΟΥ

Παπά μου μη μου δώσης σταλιά να μεταλάβω γιατί κερί σ'την Παναγιά ποτέ μου δέν άνάθω παπά μου, τήν ψυχή μου μέσα σ'όν "Αδη κλεισ" τή εϊμ' άπιστος πατέρα μου, εϊμ' άπιστος πολύ γιατί μιά μαυρομάτα για ένα της φιλι... μου έβγαλε τήν πίστι!...